

Bir Kurt Bir Kamyon

— sahara · 08 Nisan 2021

Çobanlık günlerimin bitmeyen onlarca anıları saklı hafızamda. Çocukluk ve gençlik yıllarımda okuduğum öykü ve romanları büyük oranda ansıyorum. Üçüncü sınıfta öğretmenim düzeyimize uygun öykü ve masal kitapları getirtti. Adlarıyla birlikte temaları da aklımda. İlk kez Ali Baba ve Kırk Haramiler payıma düşmüştü, kitaplar arkadaşlarıma dağıtılınca. Daha sonra Cesur Alabaş, Kongo Ormanlarında... gibi kitapları soluksuz okuyup hafızama kaydetmişim. Çobanlık anlarım ise perçinlenmiş hafızamın derinliklerine adeta.

Ortaokul yıllarımda okuduğum İnce Memed, Çalıkuşu, El Kızı ve daha başka nicelerini hiç unutamadım. Tüm buna karşın son yıllarda kütüphaneden alıp okuduğum kitapların bazılarını bir yıl sonra yeniden alıp hayli okuyunca a ben bu kitabı okumuştum diye hüzünleniyorum. Anılar da yıllar geçtikçe geçen yıl, bir önceki yıl yaşadıklarım buza yazılan yazılar gibi hafızamdan silinivermiş oluyor.

Kaygısız çocukluk yıllarına gidelim yeniden. Ana anavatanıma. Çocukluk insanların anavatanıdır denir. İlkokul yılları. Karneler dağıtıldı. Hemen ertesi günü benim için çobanlık serüvenim başladı. Okul çantasını bıraktığım gibi değneğe sarılırdım. Bir daha sonbahar gelecek ki, ancak o zaman bitsin çobanlık görevim. Ailemizin geçim kaynağı tarımdan ziyade hayvancılığa dayanıyordu. Köyde her aile üç-beş, beş-on koyun beslerdi. Az koyunu olanlar, koyunlarını bir çobana teslim eder, yaylacılık bittiğinde de çobana para öderlerdi. Bizim bir çobanlık koyunumuz vardı. Çobana para vermektense çobanlık görevi boynuma kalırdı. Gözümün yaşına kimse bakmaz, kendimi sürünün peşinde bulurdum.

Mayıs sonu yaylacılık başladı. Kışla, birinci yaylaya taşındık. Her gün erkenden koyunlarla derin vadilerin yamaçlarında geçiyordu günlerim. Farklı taraflardaki otlaklara gitmemi tembih ederdi babam. Bir gün de Göller tarafına gitmeye niyetlendim. Göllere girmek için karayolunun sağından solundan gidilirdi. Yayla evlerinden biraz uzaklaşıp karayoluna yaklaşıncaya yol kenarında eski mi eski bir kamyon gördüm. Lastiklerinin havası inmiş, aylarca yol kenarında kaldığı belliydi. Çürümeye terk etmişti sahibi. Kamyona birazcık bakıp geçtim. İleride başka çoban arkadaşlarla karşılaşıncaya sözü kamyonun açtı. Kamyonu daha önce gören arkadaşların anlatışı ilginçti. Uzun kış yağın altında kalmış.

Upuzun bir gün geçti, akşama doğru kamyonun yanından geçip sürümle yayla evine döndüm. Kamyon sabahleyin gördüğüm gibi duruyordu. Her gün aynı yöredeki otlığa gidilmez. Birkaç gün başka taraflarda otlattım sürümü. Kamyonu merak ediyordum. Acaba sahibi alıp götürmüş mü diye? Göller tarafına sürdüm sürüyü. Kamyonun yanına vardım merakla. Durum değişmişti. Çobanlar dokunmaya başlamıştı eski kamyonu. Kapıları açılıyordu şoför mahallinin. Geriyi gösterme aynası yoktu yerinde. Hayli hasar gördüğü belliydi!

Akşamleyin yaylalara taraf dönerken kamyonun daha büyük hasar görmüştü. Belli ki, yayladan gelen çocuklar kamyonla hayli ilgilenmiş, kırılmadık hiçbir aksanını bırakmamıştı. Merak bu ya! Ben de ön kapağı kaldırıp motor kısmına baktım. Bazı hortumlar kesilip çıkarılmıştı. Birkaç gün arayla birazda kamyonun akıbetini görmek için Göller tarafına sürüyordum sürümü.

Gün gün kamyon küçülüp parçalanıyordu. Kamyonun her gün ziyaretçileri oluyordu. Her ziyaretçi hasara uğramış kamyonun bir parça koparmadan yoluna devam etmiyordu. İki haftalık bir süre içinde kamyonun yerinde serin yayla rüzgârı esiyordu. Hani elde edilen parçalar bir işe yarasa kamyonun başına gelenler kabul edilebilir. O yıllarda hurda demirlerin değerlendirildiği, paraya çevrildiği bir olgu da yoktu. Çocukluk ve ilk gençlik yıllarına ayak atan bizler kamyonu parçalayıp yok etmiştik. Merak, yeni bir şeyler görme, öğrenme güdümüzün hışımına uğramıştı sahibi tarafından ölüme bırakılan emektar kamyon...

Kamyonun yok edilmesi için ortalama iki hafta yeterli olmuştu. Aynı yıl bir ilginç olayla daha karşılaştım. Aşağı yayla kışlamızın ilerisinde büyük bir vadimiz vardır. Vadinin sağ ve sol yamaçları bizim koyun otlattığımız alanlardır. Vadinin özellikle sol taraf yamacı ara ara tepeden dereye kadar ağlantı diye adlandırılan boğazlarla bezelidir. Bazı vadinin ağlantılarından kopan çığlar vadi boyunca akan çayı kapatır. Çay üzerinde doğal bir köprü oluşur çığ olarak biriken karlardan. Ta haziran ortalarına kadar kalır çayın üstünde oluşan karlar. Biz kürtük deriz bu biriken karlara.

Kamyonun akıbetinin yaşandığı aynı yıl koyunları vademizin yamaçlarında otlatırken iki büyük kürtük oluşmuştu çayımızın üstünde. Hazirana girmiştik. Gün gün eriyordu kürtüğün karları. Yağmurlu bir gündü. Sürümle vadi boyu ilerliyordum. Birinci kürtüğe yaklaştığımda kürtüğün üzerinde kocaman boz bir kurt upuzun yatıyordu. Bir ölü kurttu yatan. Kışın vadinin yamaçlarında dolaşırken çığa kapılıp karlar arasında can vermişti.

Kurtlarla ilgili hoş olmayan acı anılarım var. Geçen ilkbaharda güzel bir kuzumuzu kapıp midesine indirmişti bir kurt. Günlerce kuzusunu kaybeden koyum acı acı melemişti. O koyunun kuzusu için gözyaşı döküp melemesini hiç unutamadım. Öykünün hacmini zorlayacak nice anılar yaşadım kurtlarla ilgili. Kürtüğün üstündeki ölü kurt belki de benim kuzumu kapan kurttu. O bakımdan hiç acımadım kurdun çığın altında kalıp can vermesine.

Vadinin ilerlerine doğru ilerledim sürümle birlikte. Günün ilerleyen saatlerinde çığın üstünde katan açıklıkları bir metreden daha fazla akbalar uçuşuyordu. Belli ki ölü kurttan paylarını alıyordu akbalar. Akşama doğru geri dönerken kürtüğün üstünde kurttan eser yoktu. Akbalarla iyi bir ziyafet olmuştu karlar arasında can veren kurt.

Eski kamyon meraklı çobanlar tarafından ancak iki hafta içinde yok edilmişti. Kurdun ortadan kaldırılması için akbalarla bir gün yeterli olmuştu. Bizler meraktan parçalamıştık kamyonu. Zaten

kendiliğinden çürüyüp yok olacaktı. Akbabaların sorunu ise daha önemliydi. Açlık!